

"Després del dia antitabac ara tenim la setmana de la presó. El francès Bernard Tapie, Sotos de la PSV, Jiménez-Arnau de casa seva, tothom desfila emmanillat. Són detencions espectaculars, potser amb una mica d'afany teatral per part dels jutges. Abans foren Rubio, De la Concha, l'esposa de Roldán i mitja classe política italiana. Qualsevol dia potser tots acabarem a la presó."

John Major.

Dilluns, 27. Michael Portillo podria ser el futur líder del partit conservador britànic, autèntic successor de les polítiques del Thatcherisme. Va néixer l'any 1953 i és al Govern de John Major amb la missió de retallar la despesa pública. Té la capacitat de xoc del bon jugador de rugbi –capaç d'obrir-se camí la nit de la caiguda de Margaret Thatcher, lleial fins al darrer minut– i la subtileza intel·lectual dels deixebles de Maurice Cowling, un dels grans savis *tories*, molt perceptiu a l'hora de detectar nous talents polítics a la universitat. Aquesta tarda, al "Círculo financiero", el monetarista Michael Portillo ha fet una apologia del lliure mercat, un concepte fonamental que la dreta hispànica encara no entén del tot, massa disposada a ignorar que no hi ha diners públics: només hi ha diners del contribuent. *Rara avis* del polític de conviccions, sap canviar de pentinat si li va millor per entendre's amb l'electorat. Fill d'un professor espanyol exiliat a Anglaterra per la guerra civil, és un dels polítics que sabran aplicar les veritats conservadores pel proper segle, amb una idea ben clara de l'Europa minimalista i pròspera, bon coneixedor de la teoria política i ben apassionat de la pràctica. Fet al *sancta sanctòrum* del partit conservador, sota la tutela del moderat Chris Patten –avui governador de Hong Kong–, no és políticament vanitós, condició *sine qua non* per la cursa de llarga distància. L'únic defecte imperdonable de Portillo és que sovint cau en el pecat de la gola però no engreixa de forma visible.

Ruud Lubbers.

Dimarts, 28. De sobte separat de la dona, uns dels contertulians de l'aperitiu ha agafat el mal costum de venir al bar amb la bossa de la tintoreria. Ho sento per les lectores feministes, però pel que veig encara hi ha esclaves del matrimoni que porten la roba a la tintoreria, almenys fins que no arriba el dia de la separació. El contertulià –molt addicte a les ametlles salades– no es queixa, però quan arriba amb la bossa de roba bruta –o neta– ens fa sentir a tots una mica incòmodes, de cop i volta partidaris radicals del matrimoni endreçat, com si l'amic separat fos el culpable de tota la roba bruta del món.

Dimecres, 29. Ara ja diuen que si el Consell Europeu de Corfú no va aconseguir proposar un nom per presidir la Comissió Europea no fou exclusivament per mor del veto britànic: la catastròfica presidència grega una vegada més empitjorà les coses quan un Papandreu visiblement malalt va proposar una votació immediata, sense el torn habitual per temptejar un consens, segons la vella pràctica comunitària. Podem comprendre aleshores la desorientació de les diverses estratègies, gairebé totes temoroses del potencial germànic que defensava la candidatura del belga Dahene. John Major –obligat al tot o res pels problemes interns del partit *tory*– queda ben sol, sense que ni tan sols els danesos –sovint aliats de Londres i presumpte gat escaldat pels dos referèndums– fessin costat a la candidatura de Lubbers. Encara que no sigui solament per qüestions de supervivència, és

arem a la presó

ARXIU

Bernard Tapie.

una realitat que Major ha fet un clar *volte face*, acostant-se als thatcheristes eurosceptics i deixant de banda els antics amics que li protegien el flanc moderat i més europeista. Ara per ara, Londres no acceptarà cap candidatura d'alt nivell polític sinó d'alts funcionaris, com el belga Davignon o l'italià Ruggiero. La segona proposta farà córrer tinta sobre l'enteniment Roma-Londres que més d'una vegada ha tengut propòsits d'emular l'eix franco-alemany, des de dimensions una mica distintes. Una altra cosa és que gairebé tothom accepti que Helmut Kohl pugui imposar candidatures sense respectar les formes mínimes de la hipocresia pertinent.

Dijous, 30. Després del dia antitabac ara tenim la setmana de la presó. El francès Bernard Tapie, Sotos de la PSV, Jiménez-Arnau de casa seva, tothom desfila emmanillat. Són detencions espectaculars, potser amb una mica d'afany teatral per part dels jutges. Abans foren Rubio, De la Concha, l'esposa de Roldán i mitja classe política italiana. Qualsevol dia potser tots acabarem a la presó.

Divendres, 1. Els lectors de l'antic Berlín oriental encara no saben ben bé quin és el seu diari. Varen caure el comunisme i el mur de Berlín, però els hàbits del lector berlinès no han canviat gaire, sense innovacions a l'Est o a l'Oest. *The Wall Street Journal* fa comptes: al Berlín oriental hi ha cinc diaris que no aconsegueixen lectors a l'Oest i hi ha sis diaris del Berlín occidental que no tenen lectors

RAFA GIL

Els diaris de Berlín.

més enllà de la ratlla de l'ex-mur de la vergonya. De fet, el lector de Berlín no troba el seu vertader diari nacional i s'estima més comprar el *Sueddeutsche Zeitung* editat a Munich o el *Allgemeine Zeitung* fet a Frankfurt. En tot cas, sempre més val això que no llegir *Pravda*.

Valentí Puig